

Arrest

nr. 348 715 van 15 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat F. JESSOUS
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 11 juni 2026 hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terugdrijving van 10 juni 2026 (bijlage 11) en tot intrekking van een visum van 10 juni 2026.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. CLAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. JESSOUS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 10 juni 2026 aan op de luchthaven van Brussel Nationaal, komende vanuit Yerevan (Armenië). Zij waren in het bezit van een nationaal Armeens paspoort voorzien van een visum type C, afgegeven door de Litouwse vertegenwoordiging in Yerevan (Armenië) geldig van 6 juni 2026 tot 5 juli 2026 voor een duur van 15 dagen.

1.2. Op dezelfde dag treft verweerder een beslissing tot terugdrijving ten aanzien van beide verzoekers. Dit is de eerste bestreden beslissing die zowel voor verzoeker als voor verzoekster als volgt is gemotiveerd:

“TERUGDRIJVING

Op 10/06/2026 om 23.50 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUWAJ, werd door ondergetekende A.E. inspecteur federale politie

[...]

houder van het document paspoort nummer [...] afgegeven te Armenië op : [...]

houder van het visum nr. [...] van het type C afgegeven door Litouwse autoriteiten te Yerevan (Armenië) geldig van 06.06.2026 tot 05.07.2026 voor een duur van 15 dagen, met het oog op :

Aangekomen met vliegtuig vlucht [...] afkomstig uit Yerevan (Armenië), en zal teruggedreven worden naar Yerevan (Armenië), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

[...]

Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°) Reden van de beslissing: Betrokkene reist met een C visum verstrekt door Litouwen met het oog op toerisme. Het betreft het eerste gebruik van het visum. Hij stelt bij aankomst in Zaventem, via telefoon met een familielid die de Nederlandse taal machtig is, niet de intentie heeft om naar Litouwen te reizen, maar slechts naar België komen voor een familiebezoek. Op basis van de gegevens in het "VIS" (Visum Information System) werd het visum afgeleverd met als bestemming Litouwen. Volgens de Visumcode (Verordening 810/2009) moet het hoofddoel van de reis zich in het land bevinden dat overging tot afgifte van het C visum. Verder is het visum enkel geldig voor een maximaal verblijf van 15 dagen op het Schengengrondgebied en legt betrokkene geen terugkeerticket voor. Hij kan zodoende niet aantonen dat hij de verblijfsduur van zijn visum zal respecteren.

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: terugkeerticket;"

1.3. Op 10 juni 2026 neemt verweerder tevens een beslissing tot intrekking van een visum ten aanzien van beide verzoekers. Dit betreft de tweede bestreden beslissing, die voor beide verzoekers als volgt is gemotiveerd:

"Geachte [...]

x uw visum onderzocht. Nummer [nr van visum], afgegeven: [dag/maand/jaar]

x het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

[...]

2. x het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene reist met een C visum verstrekt door Litouwen met het oog op toerisme. Het betreft het eerste gebruik van het visum. Hij stelt bij aankomst in Zaventem, via telefoon met een familielid die de Nederlandse taal machtig is, niet de intentie heeft om naar Litouwen te reizen, maar slechts naar België komen voor een familiebezoek. Op basis van de gegevens in het "VIS" (Visum Information System) werd het visum afgeleverd met als bestemming Litouwen. Volgens de Visumcode (Verordening 810/2009) moet het hoofddoel van de reis zich in het land bevinden dat overging tot afgifte van het C visum. Verder is het visum enkel geldig voor een maximaal verblijf van 15 dagen op het Schengengrondgebied en legt betrokkene geen terugkeerticket voor. Hij kan zodoende niet aantonen dat hij de verblijfsduur van zijn visum zal respecteren."

2. 2. Over de ontvankelijkheid

2.2.1. Over de ontvankelijkheid van de vordering in zoverre gericht tegen de tweede bestreden beslissing houdende de intrekking van het visum.

Artikel 39/82, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“§ 1. Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

[...]

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord. De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. [...]”

Paragraaf 4 van deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4. De voorzitter van de kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst doet binnen dertig dagen uitspraak over de vordering tot schorsing. Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen vier maanden na de uitspraak van de rechterlijke beslissing uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid [...].”

In het arrest nr. 237 408 van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vastgesteld dat deze bepalingen in het verleden aanleiding hebben gegeven tot verschillende interpretaties aangaande de vraag of een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een andere dan een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel mogelijk is en dat derhalve moet worden teruggegrepen naar de bedoeling van de wetgever.

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het volgende gesteld betreffende de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“– annulatie- en schorsingsbevoegdheid voor de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake asiel (Dublin-onderzoek) en in het overige vreemdelingen-contentieux (toegang, verblijf, vestiging (immigratie), beslissingen van het Commissariat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreffende de asielaanvragen van de E.U. onderdanen. Dit is in principe niet van rechtswege schorsend doch de gewone en ingeval van een dreigende gedwongen uitvoering, de schorsing bij dringende noodzakelijkheid kan worden gevraagd. De annulatie- en schorsingsbevoegdheid heeft dezelfde inhoud en draagwijdte als die van de Raad van State, zodat het volstaat daar naar te verwijzen;” (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer. 2005-2006, nr. 2479/001, p. 18).

Hieruit blijkt dat de auteur van het wetsontwerp de mogelijkheid tot het vragen van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts beoogde in het geval van een dreigende gedwongen uitvoering.

Verder kan in de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State betreffende de wijzigingen van artikel 39/82, §4 van de Vreemdelingenwet het volgende worden gelezen:

“Thans wordt duidelijk bepaald dat een uiterst dringende procedure enkel mogelijk is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder omdat hij vastgehouden wordt in een gesloten centrum, verblijft in een terugkeerwoning of ter beschikking gesteld is van de Regering met het oog op de uitvoering van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel. Ter verduidelijking wordt de beroepstermijn herhaald voor het instellen van een uiterst dringende procedure, zoals bepaald in artikel 39/57 van de wet.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot wijziging van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, Parl.St. Kamer, 2013-2014, nr. 3445/001, p. 10).

De bedoeling van de auteur van dit ontwerp was om elke dubbelzinnigheid weg te nemen aangaande de aard van de handelingen die het voorwerp kunnen uitmaken van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De bespreking van artikel 3 van het wetsontwerp, dat artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet wijzigt, bevestigt dit:

“Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij gebrek aan een uitdrukkelijke wettelijke bepaling gebeurde de invulling van deze beroepstermijn nu aan de hand van de jurisprudentie van de Raad. De rechtszekerheid vereist echter een duidelijke en wettelijke bepaling” (Ibid. p. 7).

De enige bepaling die betrekking heeft op de uiterst dringende noodzakelijkheid is artikel 39/57, §1, derde lid, waarin de termijnen voor de indiening van *“het in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde verzoek”* worden vastgesteld.

Uit de samenlezing van artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet en de bovengenoemde toelichting kan worden afgeleid dat de opsteller van het ontwerp niet de mogelijkheid heeft overwogen om in andere dan de in artikel 39/82, §4, tweede alinea bedoelde gevallen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing toe te laten. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dus enkel ontvankelijk in zoverre ermee een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel wordt aangevochten.

Ter zake moet worden vastgesteld dat de tweede bestreden beslissing tot intrekking van een visum geen verwijderings- of terugrijvingsmaatregel is.

Verder moet er nog op worden gewezen dat, specifiek met betrekking tot de intrekking van een visum door de met de grenscontrole belaste overheden, artikel 3, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.”

De beslissing tot intrekking van het visum, hoewel formeel vervat in een ander document, is dus gesteund op de beslissing tot terugrijving, die er de rechtsgrond van vormt. De bestreden intrekkingbeslissing is een accessorium van de beslissing tot terugrijving, zonder dewelke deze niet kan bestaan. Dit betekent dat, wanneer de beslissing tot terugrijving wordt geschorst, de intrekking van het visum evenmin rechtsgevolgen kan hebben.

De intrekking van het visum is slechts uitvoerbaar in de mate dat de beslissing tot terugrijving kan uitgevoerd worden. Er is in het kader van de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dan ook geen noodzaak om uitspraak te doen over de bestreden beslissing tot intrekking van het visum.

In zijn arrest van 18 oktober 2018 heeft het Grondwettelijk Hof duidelijk gesteld dat *“tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is”* (GwH, 18 oktober 2018, nr. 141/2018, nr. B.10).

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de onderhavige vordering niet ontvankelijk is in zoverre de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, wordt gevraagd van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 10 juni 2026 tot intrekking van een visum.

Enkel de beslissingen van 10 juni 2026 tot terugrijving (bijlage 11), hierna *“de bestreden beslissing”*, kan derhalve met de onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden bestreden.

Het betoog van verzoekers' raadvrouw ter terechtzitting doet hier niet anders over oordelen.

2.2.2. Over de ontvankelijkheid van de vordering gelet op de vertrekverklaring van verzoekers

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers een vertrekverklaring hebben ondertekend waarin kan worden gelezen: *“Ik wil zo snel mogelijk terugkeren naar Yerevan en ik wil niet wachten op het beroep van de RVV en de beslissing ervan”*. De vraag stelt zich aldus of deze verklaring niet tot gevolg heeft dat de huidige vordering onontvankelijk is bij gebrek aan belang. In het PV van de terechtzitting kan hierover het volgende worden gelezen:

“De advocaat van de verzoekende partijen betoogt, voor wat betreft het door de verwerende partij overgemaakte document getiteld “vertrek verklaring: uitdrukking van de wil van betrokkene om verwijderd te worden” - waardoor het belang bij huidige vordering in vraag wordt gesteld -, dat verzoekende partijen

onvoldoende geïnformeerd werden over de inhoud van dit document en dat zij geen afstand wensen te doen van huidige vordering. De advocaat van de verwerende partij treedt verzoekende partijen hierin bij gelet op het feit dat het document in het Nederlands is opgesteld en niet blijkt dat er beroep werd gedaan op een tolk.”

Verzoekers behouden dan ook het belang bij huidige vordering.

3. Onderzoek van de vordering ten aanzien van de beslissingen tot terugdrijving (bijlage 11)

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoekers bevinden zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die het dringend karakter onderuit halen van de vordering. Verweerder betwist het uiterst dringend karakter van de vordering ook niet in zijn nota met opmerkingen.

Het uiterst dringend karakter van de vordering staat *in casu* bijgevolg vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringend noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve later kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. In een eerste middel werpen verzoekers op: *“schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem (hoorrecht); schending van het zorgvuldigheids-, redelijkheids-, materieel motiverings- en fair play beginseel”*

Zij betogen als volgt:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn. Er kan slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599).

2. Schending van het hoorrecht (artikel 41 Handvest, audi alteram partem).

Artikel 41, lid 2, a) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt dat eenieder het recht heeft te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Het Hof van Justitie heeft consequent geoordeeld dat de eerbiediging van de rechten van de verdediging — waaronder het recht om gehoord te worden — een grondbeginsel van het Unierecht is, dat moet worden geëerbiedigd zelfs wanneer de toepasselijke regelgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ 18 december 2008, Sopropé, C-349/07; HvJ 22 november 2012, M., C-277/11; HvJ 5 november 2014, Mukarubega, C-166/13; HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13).

Een beslissing tot teruggrijping op grond van artikel 3 Vreemdelingenwet juncto artikel 14 van de Schengengrenscore (Verordening (EU) 2016/399) en de intrekking van een Schengenvisum op grond van artikel 34 Visumcode vallen onverkort onder het toepassingsgebied van het Unierecht. Het hoorrecht is dan ook integraal van toepassing.

In casu werden verzoekers – een Armeenstalig bejaard echtpaar van 71 en 70 jaar oud, dat géén Nederlands, géén Frans en géén Engels spreekt – op de luchthaven Brussel-Zaventem niet gehoord overeenkomstig artikel 41 van het Handvest. De motivering van de bestreden beslissingen vermeldt zelf uitdrukkelijk dat het beweerdelijk gevoerde “verhoor” plaatsvond “via telefoon met een familielid die de Nederlandse taal machtig is”.

Verzoekers werden aldus:

- niet bevestigd in een taal die zij begrijpen;
- niet bijgestaan door een beëdigd Armeens (of Russisch) tolk;
- niet bijgestaan door een raadsman;
- niet in de gelegenheid gesteld om hun gedetailleerde reisbescheiden (hotelreservatie Vilnius 10 nachten, doorvlucht SK 594 BRU→CPH→VNO, retourticket VNO→VIE→EVN op 21-22.06.2026) over te leggen alvorens een beslissing werd genomen;
- niet persoonlijk en contradictoir gehoord; de “verklaring” die hen wordt toegeschreven is in werkelijkheid een interpretatie door een derde tijdens een telefoongesprek.

De bestreden beslissingen zijn op die grond alleen reeds onwettig genomen. Indien verzoekers daadwerkelijk in hun eigen taal en bijgestaan door een tolk waren gehoord, hadden zij hun hotelreservatie te Vilnius voor 10 nachten (EUR 2.443,00), hun doorvlucht reeds ingecheckt voor 11.06.2026 en hun retourticket vanuit Vilnius naar Yerevan kunnen voorleggen – documenten die het hele tegendeel bewijzen van wat verwerende partij thans veronderstelt. De procedure had dan een wezenlijk andere uitkomst kunnen hebben.

3. Feitelijke onjuistheden in de motivering – schending zorgvuldigheidsbeginsel en materieel motiveringsbeginsel.

De motivering bevat manifeste feitelijke onjuistheden, hetgeen op zich reeds een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het materieel motiveringsbeginsel:

(5) “Legt geen terugkeerticket voor” – quod non.

Verzoekers zijn houder van een bevestigd retourticket Austrian Airlines OS 918 (Vilnius 15u55 → Wenen 16u45) en OS 911 (Wenen 22u35 → Yerevan 03u55) voor 21-22 juni 2026, geboekt onder PNR 97VREV en ticketnummer 630-2451677161, via reisbureau ONA te Yerevan (STUKKEN 10-11). Dit retourticket lag op het ogenblik van het verhoor in hun bezit, op hun smartphone en op hun reisbescheiden. Verwerende partij heeft dit eenvoudigweg niet opgemerkt of niet opgevraagd, precies omdat verzoekers – die geen Nederlands spreken – niet werden gehoord noch om hun reisbescheiden werden gevraagd.

(b) “Intentie heeft om naar België te komen voor familiebezoek” – quod non.

De objectief vaststelbare reisbescheiden tonen ondubbelzinnig aan dat het hoofddoel en de finale bestemming van de reis Litouwen was, niet België:

- *Hotelreservatie Grand Hotel Vilnius Cathedral, Curio Collection by Hilton, 10 (tien) nachten van 11.06.2026 t.e.m. 21.06.2026, voor een totale waarde van EUR 2.443,00, op naam van eerste verzoeker;*
- *Doorvlucht reeds ingecheckt voor 11.06.2026 om 10u20 met Scandinavian Airlines SK 594 BRU → CPH ("check-in completed by 09:35"), met aansluiting SK 1742 CPH → VNO;*
- *Retour vanuit Vilnius op 21.06.2026 met Austrian Airlines OS 918/OS 911 VNO → VIE → EVN.*

Verzoekers verbleven aldus slechts circa 14 uur in transit op het Belgische grondgebied (aankomst FlyOne 3F 545 op 10.06.2026 om 18u50; verder reizen op 11.06.2026 om 10u20). Het kortstondig zien van hun zoon S. tijdens deze korte transit — die om logistieke redenen (de bejaarde leeftijd en gezondheidstoestand van verzoekers, beletten een nacht in een hotel te Zaventem) bij hen langskwam — maakt geenszins van België het hoofddoel van de reis. Het hoofddoel was, is en blijft Litouwen, waar 10 betaalde hotelnachten waren geboekt.

c) Geen rekening met de bewijsstukken in het dossier.

Verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik de in het bezit van verzoekers zijnde reisbescheiden onderzocht of zelfs maar opgevraagd. Een loutere navraag bij verzoekers, of een controle van de bagage en handbagage, zou onmiddellijk de hotelvoucher, de boarding pass voor SK 594 (reeds ingecheckt!) en het retourticket aan het licht hebben gebracht. Door dit na te laten heeft verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht manifest geschonden.

4. Kennelijk onredelijk karakter van de beslissingen.

Het terugdrijven van een bejaard echtpaar van 71 en 70 jaar, houders van een wettig en geldig Schengenvisum, met een aantoonbare hoofdbestemming Litouwen, een aantoonbaar retourticket en een betaalde hotelreservering van EUR 2.443,00 – op grond van een tweedehandse telefonische “verklaring” – is manifest onredelijk. Geen redelijk handelend bestuur zou in deze omstandigheden tot terugdrijving zijn overgegaan, zonder eerst minstens een eenvoudige controle van de reisbescheiden te hebben uitgevoerd.

5.

Het beginsel van fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. De stukken werden niet degelijk onderzocht. Verzoekers werden niet eerlijk gehoord. Hoe kan hier nog sprake zijn van een eerlijke behandeling van het dossier?

Het middel is ernstig en gegrond.”

3.3.3. Waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel 62 van de Vreemdelingenwet gaat de Raad ervan uit dat zij de schending van §2 van dit artikel beogen aan te voeren. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in deze bepaling en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

De bestreden bijlage 11 is duidelijk in rechte en in feite gemotiveerd. Zo wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite op basis waarvan wordt besloten tot de toepassing van voormeld wetsartikel, met name dat verzoekers niet in het bezit zijn van documenten die het doel van hun voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven.

Verzoekers maken niet duidelijk waarom deze motieven hen niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Deze vaststelling dringt zich des te meer op gezien verzoekers tevens een schending van de materiële motiveringsplicht inroepen en opwerpen dat de motieven van de bestreden beslissing onjuist zijn. Door inhoudelijke kritiek te uiten op de motieven kunnen zij worden geacht ze te kennen en te begrijpen.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

De inhoudelijke kritiek die verzoekers op de motieven uiten, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3.4. De Raad is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel

houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3.5. Verzoekers houden in hun eerste middel een korte theoretische uiteenzetting over het hoorrecht als onderdeel van de rechten van verdediging dat als algemeen beginsel van Unierecht dient te worden gerespecteerd indien het Unierecht wordt toegepast. Zij wijzen erop dat het hoorrecht moet worden gerespecteerd zelfs wanneer de toepasselijke regelgeving hierin niet uitdrukkelijk voorziet (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M.; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida).

3.3.6. Aangezien de bestreden beslissing in wezen een toepassingsgeval betreft van de Verordening 2016/399/EU van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore), geeft verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing uitvoering aan het Unierecht waardoor het hoorrecht als algemeen beginsel van toepassing is. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel, dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken *“voordat dit besluit wordt genomen”*, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, nr. C-349/07, Sopropé, pt. 49).

3.3.7. Verzoekers betogen dat zij *“niet persoonlijk en contradictoir”* zijn gehoord, zij zijn niet bevraagd in een taal die zij begrijpen, zijn niet bijgestaan door een beëdigd tolk, zijn niet bijgestaan door een raadsman en zijn niet in de gelegenheid gesteld om hun gedetailleerd reisbescheiden over te leggen. Zij wijzen erop dat *“het beweerdelijk gevoerde “verhoor” plaatsvond “via telefoon met een familielid die de Nederlandse taal machtig is”.*

3.3.8. De Raad stelt vast dat er zich in het administratief dossier een document getiteld *“Grensverslag: Onduidelijk reismotief”* bevindt waarin een punt *“7. Verhoor van de betrokkene”* is opgenomen waaruit wel degelijk blijkt dat verzoekers zijn gehoord door de grenspolitie. Hoewel uit dit document blijkt dat geen beëdigd tolk werd voorzien door de grenspolitie - er werd beroep gedaan op de schoondochter van verzoekers waarvan zij het telefoonnummer gaven om hen bij te staan bij het gehoor - kan niet worden vastgesteld dat het hoorrecht van verzoekers is miskend. Immers dienen verzoekers om een miskenning van het hoorrecht aan te tonen, aannemelijk te maken dat, zij met bijstand van een tolk bepaalde elementen hadden kunnen aanvoeren die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Dit blijkt *in casu* niet. Verzoekers voeren aan dat indien zij met bijstand van een tolk waren gehoord zij hun *“hotelreservatie te Vilnius voor 10 nachten (2.443,00), hun doorvlucht reeds ingecheckt voor 11.06.2026 en hun retourticket vanuit Vilnius naar Yerevan”* hadden kunnen voorleggen. Deze documenten worden door verzoeker gevoegd bij het verzoekschrift in een stukkenbundel als stukken 9 tot en met 11. De Raad stelt vast dat deze stukken niet werden voorgelegd aan de grenspolitie. De Raad merkt op, zoals verweerder ook aangeeft in zijn nota, dat noch uit het document *“Hotelreservering Grand Hotel Vilnius Cathedral”* (stuk 9), noch uit de documenten *“Vliegtuigreservatie/itinerarium”* geboekt via een reisbureau ONA in Yerevan (stukken 10 en 11) waaruit de reis van Brussel naar Vilnius met tussenstop in Kopenhagen en de terugvlucht van Vilnius naar Yerevan met tussenstop in Wenen, blijkt wanneer deze werden geboekt. Hier ter terechtzitting op gewezen stelt verzoekers raadvrouw dat zij geen document kan voorleggen waaruit het tijdstip van de boeking van het hotel of de terugvlucht blijkt. Zij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat uit het feit dat een Armeens reisbureau dit alles regelde blijkt dat de boekingen werden voltooid voor het vertrek van verzoekers uit Armenië. Verweerder kan dan ook worden gevolgd waar hij in zijn nota stelt dat uit voormelde documenten niet blijkt dat of zij reeds bestonden voordat verzoekers werden tegengehouden door de grenspolitie. Zij volstaan dan ook niet om tot een miskenning van het hoorrecht te besluiten.

3.3.9. Verzoekers betogen vervolgens dat de bestreden beslissingen zijn gesteund op *“manifeste feitelijke onjuistheden”*. Zo wijzen zij erop dat zij wel degelijk in het bezit waren van een retourticket op het ogenblik dat zij door de grenspolitie werden gehoord, dat zij niet de intentie hadden om naar België te komen voor een familiebezoek, dat hun *“objectief vaststelbare reisbescheiden”* aantonen dat het hoofddoel van hun reis Litouwen is en dat verweerder geen rekening hield met de bewijsstukken in het dossier.

3.3.10. Voor wat betreft verzoekers betoog dat de grenspolitie heeft nagelaten het retourticket op te vragen dat zij in hun bezit hadden omdat zij niet werden gehoord in een taal die zij begrijpen, wijst de Raad er op dat, zoals eerder in onderhavig arrest vastgesteld, verzoekers niet aantonen dat zij op het moment van het gehoor door de grenspolitie in het bezit waren van een retourticket. Dit blijkt niet uit stukken 10 en 11 die zij voegen met betrekking tot hun terugvlucht van Litouwen naar Armenië aangezien nergens in deze documenten kan worden gelezen dat deze vluchten werden geboekt voor zij werden gehoord door de grenspolitie.

3.3.11. Verzoekers betogen dat zij slechts van plan waren kortstondig hun zoon te zien en dat hun reisdoel Litouwen is. In de bestreden beslissing kan in dit verband worden gelezen: *“Hij stelt bij aankomst in Zaventem, via telefoon met een familielid die de Nederlandse taal machtig is, niet de intentie heeft om naar Litouwen te reizen, maar slechts naar België komen voor een familiebezoek.”*

De Raad stelt vast dat deze vaststelling steun vindt in het verslag van de grenspolitie waarin kan worden gelezen: *“Zij kan ons vertellen dat alles zeker in orde is en dat zij, G. en zijn vrouw, op bezoek komen om hun familie te bezoeken. Zij wonen te [...]. Zij vertellen ons dat alle papieren in orde zijn en dat zij deze ons zullen doorsturen. Wij geven ons e-mailadres door. Waarom zij een Litouws visum hebben daar kan niemand op antwoorden.[...]”*

Verder kan in de conclusie op basis van verhoor worden gelezen: *“Alsook staat er op de bankkaart dat zij gepensioneerd zijn. [G.] toont dit expliciet aan ons. Dit terwijl hun visa, ook voor zijn vrouw, is afgeleverd voor Litouwen met als gastheer, voor [G.K.], een Litouwse firma, zijnde UAB Kompera die actief is in de computer- en softwarebusiness. Wij kunnen totaal geen link met [G.] verklaren. [...]”*

Uit dit alles blijkt niet dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat niet blijkt dat verzoekers reisdoel Litouwen is. Ook in het verzoekschrift wijzen verzoekers op een reservatie voor een hotel in Litouwen en een retourticket maar geven zij verder geen enkele duiding bij hun reisplannen voor Litouwen. Waar zij er nog op wijzen dat verweerder geen rekening heeft gehouden met hun hotelreservatie in Litouwen, hun boarding pass en het retourticket verwijst de Raad naar het voorgaande waaruit volgt dat nergens uit blijkt dat deze documenten bestonden op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen waardoor verweerder niet kan worden verweten er geen rekening mee te hebben gehouden.

Gelet op het voorgaande kunnen verzoekers niet worden gevolgd waar zij tot slot nog stellen niet eerlijk te zijn gehoord en dat hun dossier niet eerlijk zou zijn behandeld.

Het eerste middel is niet ernstig.

3.3.12. In een tweede middel werpen verzoekers op: *“schending van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet; schending van de artikelen 6 en 14 van de Schengengrenscore (Verordening (EU) 2016/399); schending van de artikelen 21, 24, 32 en 34 van de Visumcode (Verordening (EG) 810/2009); schending van het Unierechtelijk beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten; schending van het evenredigheidsbeginsel”*

Zij betogen als volgt:

“1.

Artikel 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet bepaalt dat de toegang tot het grondgebied kan worden geweigerd aan de vreemdeling die “niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven”.

Deze bepaling is de Belgische omzetting van artikel 6, lid 1, c) van de Schengengrenscore, dat in dezelfde zin bepaalt dat derdelanders het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf moeten kunnen staven en dat zij over voldoende middelen van bestaan moeten beschikken.

Artikel 14 van de Schengengrenscore regelt vervolgens de weigering van toegang aan de buitengrens en bepaalt dat een dergelijke weigering moet zijn gemotiveerd, waarbij de nauwkeurige reden wordt vermeld en de mogelijkheid van beroep wordt geboden.

2.

In casu zijn verzoekers houder van een geldig Schengenvisum type C, afgegeven door de Republiek Litouwen na onderzoek van hun aanvraag conform de Visumcode. De Litouwse vertegenwoordiging te Yerevan heeft, na onderzoek van hun reisplan, hun hotelreservering en hun terugkeerplan, het visum afgeleverd – hetgeen impliceert dat zij de Litouwse autoriteiten ervan hebben overtuigd dat hun hoofdbestemming Litouwen was, dat zij in voldoende middelen voorzagen en dat zij de Schengenzone zouden verlaten binnen de toegekende termijn van 15 dagen.

Het Unierechtelijk beginsel van wederzijds vertrouwen tussen lidstaten, dat de hoeksteen vormt van het gemeenschappelijk visumbeleid (cf. overwegingen 1 en 18 Visumcode), brengt mee dat een lidstaat van transit niet eenzijdig de inhoudelijke beoordeling van een andere lidstaat over de gegrondheid van een

visumaanvraag mag herzien zonder concrete nieuwe elementen. De Litouwse beoordeling is op zichzelf reeds een sterk vermoeden dat aan de inreisvoorwaarden is voldaan.

3. Hoofddoel van de reis bevond zich wel degelijk in Litouwen.

De motivering van de bestreden beslissingen steunt op het uitgangspunt dat “het hoofddoel van de reis zich moet bevinden in het land dat overging tot afgifte van het visum” (cf. artikel 12, lid 1, b) van de Visumcode dat verwijst naar de bevoegdheid om te bepalen welke lidstaat het visum moet afgeven).

Welnu, het hoofddoel van de reis bevond zich daadwerkelijk en aantoonbaar in Litouwen:

- 10 (tien) nachten hotel te Vilnius vanaf 11.06.2026 – EUR 2.443,00;
- doorvlucht naar Vilnius reeds ingecheckt voor de eerstvolgende ochtend (11.06.2026 om 10u20);
- retourvlucht eveneens vanuit Vilnius (en niet vanuit Brussel) op 21.06.2026.

Het verblijf in België was strikt beperkt tot een transit van ca. 14 uur op de luchthaven Brussel-Zaventem, in afwachting van de doorvlucht naar Vilnius. Een dergelijke transitstop - ongetwijfeld met logistieke bijstand van een in België verblijvende familie – maakt geenszins van België het hoofddoel van de reis.

De redenering van verwerende partij dat “men naar België komt voor familiebezoek met een Litouws visum” miskent het objectief vaststelbaar reispatroon en gaat voorbij aan de aard zelf van een Schengenvisum type C, dat per definitie toegang verleent tot het gehele Schengengrondgebied gedurende de toegekende geldigheidsduur, met als enige eis dat het hoofddoel zich bevindt in de afgevende lidstaat – hetgeen in casu wel degelijk het geval is.

4. Intrekking van het visum op grond van artikel 34 Visumcode – onrechtmatig.

Artikel 34, lid 1 van de Visumcode bepaalt dat een visum wordt nietig verklaard indien blijkt dat de voorwaarden voor afgifte op het ogenblik van de afgifte niet vervuld waren, met name indien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat het visum frauduleus is verkregen. Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat de voorwaarden voor afgifte niet meer vervuld zijn.

In casu hebben de Litouwse autoriteiten het visum afgegeven op basis van een volledig dossier, en zijn er geen nieuwe elementen voorhanden die aantonen dat de voorwaarden niet meer vervuld zouden zijn. Integendeel: alle bewijsstukken (hotelreservering, doorvlucht, retourticket) bevestigen dat de voorwaarden onverkort vervuld bleven. De intrekking op grond van artikel 34 Visumcode mist dan ook elke feitelijke grondslag.

Bovendien voorziet artikel 34, lid 6 van de Visumcode dat de beslissing tot intrekking ter kennis wordt gegeven via het uniforme standaardformulier in bijlage VI bij de Visumcode, waarbij de specifieke reden voor de intrekking precies moet worden aangevinkt en gemotiveerd. De motivering die in casu werd weerhouden (motief 2 - “het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond”) staat in flagrante tegenspraak met de in het dossier voorhanden zijnde bewijsstukken.

5. Evenredigheidsbeginsel.

Het evenredigheidsbeginsel – dat een algemeen beginsel van Unierecht is en uitdrukkelijk wordt herbevestigd in overweging 18 van de Schengengrenscodes – vereist dat de aan de buitengrens genomen maatregelen in verhouding staan tot het beoogde doel. De teruggrijping van een bejaard echtpaar met geldig visum, met als enige reden een wankel telefonisch gesprek met een derde, terwijl alle objectieve documenten het tegendeel aantonen, doorstaat geen proportionaliteitstoets.

Het middel is ernstig en gegrond.”

3.3.13. Verzoekers wijzen erop dat zij houder zijn van een geldig Schengenvisum type C afgeleverd door de Litouwse autoriteiten na onderzoek van hun aanvraag conform de Visumcode. Zij voeren aan dat de aflevering van het visum impliceert dat zij de Litouwse autoriteiten ervan hebben overtuigd dat hun hoofdbestemming Litouwen was. Zij wijzen op het “*Unierechtelijk beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten*” dat volgens hen met zich meebrengt dat “een lidstaat van transit niet eenzijdig de inhoudelijke beoordeling van een andere lidstaat over de gegrondheid van een visumaanvraag mag herzien zonder concrete nieuwe elementen.

3.3.14. De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;”.

3.3.15. Deze bepaling laat verweerder toe om, ook wanneer een vreemdeling in het bezit is van een visum, een aantal verificaties door te voeren. Het gegeven dat verzoekers in het bezit waren van een visum type C afgeleverd door de Litouwse autoriteiten, vrijwaart hen dus niet van een eventuele inreiscontrole waarbij zij desgevallend documenten dienen voor te leggen en uitleg moeten kunnen geven over het doel van hun voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.

3.3.16. Artikel 6 van de Schengengrenscore, waarvan verzoekers tevens de schending aanvoeren, luidt als volgt:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad (25), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.

[...]

3. Bijlage I bevat een niet-uitputtende lijst van bewijsstukken die de grenswachter van de betrokken onderdaan van een derde land kan verlangen om na te gaan of aan de in lid 1, onder c), vermelde voorwaarden is voldaan. [...].”

Hieruit blijkt dat bijlage 1 bij de Schengengrenscore een niet-uitputtende lijst van bewijsstukken bevat die de grenswachter van de derdelander kan verlangen. Zo wordt voor toeristische of privéreizen verwezen naar:

“i) documenten ter staving van logies:

- in geval van verblijf bij een gastheer: uitnodiging door deze gastheer;

- bewijsstukken van logiesverstreckende bedrijven, of enig ander geschikt document waaruit het voorgenomen onderdak blijkt;

ii) documenten ter staving van de reisroute: - bevestiging van de boeking van een georganiseerde rondreis of enig ander geschikt document waaruit de voorgenomen reisplannen blijken;

iii) documenten ter staving van de terugkeer:

- een retour- of rondreisticket;”

De toegangsvoorwaarden van artikel 6 van de Schengengrenscore zijn cumulatief. Niet enkel moet de vreemdeling, desgevallend, in het bezit zijn van het vereiste visum, hij moet ook het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven.

3.3.17. Uit artikel 8 van de Schengengrenscore blijkt verder dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan deze voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staft.

De relevante bepalingen luiden als volgt:

“3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen als volgt aan een grondige controle onderworpen:

a) de grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 6, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht: [...]

iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken; [...].”

3.3.18. Gelet op artikel 3 van de Vreemdelingenwet en de hiervoor weergegeven bepalingen van de Schengengrenscore, tonen verzoekers niet aan dat verweerder bij een inreiscontrole hun werkelijke reisdoel niet mocht nagaan, niettegenstaande zij in het bezit waren van een visum.

3.3.19. De door verzoekers aangevoerde schending van de artikelen 21, 24, 32 en 34 van de Visumcode doet hier geen afbreuk aan. De Raad wijst er tevens op dat artikel 30 van de Visumcode op zich uitdrukkelijk bepaalt dat aan het bezit van een visum type C als zodanig geen automatisch recht op binnenkomst kan worden ontleend.

3.3.20. Waar verzoekers opnieuw herhalen dat het hoofddoel van hun reis *“daadwerkelijk en aantoonbaar”* in Litouwen ligt en opnieuw verwijzen naar voormelde documenten wijst de Raad op zijn bespreking onder het eerste middel waaruit volgt dat verzoekers niet hebben aangetoond dat verweerder op onwettige, onzorgvuldige of onredelijke wijze heeft geoordeeld dat uit de verklaringen van verzoekers ten aanzien van de grenspolitie en op basis van de op dat moment voorgelegde documenten blijkt dat het hoofddoel van verzoekers' reis zich niet in Litouwen bevindt terwijl dit land overging tot afgifte van het Schengenvisum type C.

3.3.21. Gelet op het feit dat de aan verzoekers afgeleverde bijlage 11 wel degelijk met redenen is omkleed en de precieze weigeringsgrond erin wordt vermeld, tonen verzoekers ook een schending van artikel 14 van de Schengengrenscore niet aan.

3.3.22. De Raad bespreekt verder niet het betoog van verzoekers voor zover het gericht is tegen de beslissing tot intrekking van een visum gelet op de vaststelling onder punt 2.2.1.

Het tweede middel is niet ernstig.

3.3.23. In een derde middel werpen verzoekers op: *“schending van artikel 8 EVRM en het recht op eerbiediging van het gezins- en familieleven; schending van het evenredigheidsbeginsel”*

Zij betogen als volgt:

“1.

Artikel 8, 1° EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Artikel 8, 2° EVRM stelt vervolgens dat:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.

Verzoekers hebben in België een meerderjarige zoon, dhr. G. S., die titularis is van een Belgische verblijfstitel. De korte transit van verzoekers in België – om logistieke redenen verbonden aan hun doorreis naar Vilnius – vormde tevens een gelegenheid voor een vluchtig en bescheiden bezoek aan hun zoon, hetgeen volstrekt past binnen het in artikel 8 EVRM beschermde gezins- en familieleven.

De bestreden beslissingen – die de korte ontmoeting tussen ouders en in België verblijvende zoon tot een verwijt en grond voor terughrijving maken – leveren een inmenging op in dit gezins- en familieleven, die niet evenredig is met enig nagestreefd legitiem doel.

Bij de afweging die artikel 8, 2° EVRM oplegt, heeft verwerende partij geen enkele belangenafweging gemaakt. Nergens in de motivering wordt rekening gehouden met de aanwezigheid in België van de zoon van verzoekers, met de bejaarde leeftijd van verzoekers (71 en 70 jaar), met hun gezondheidstoestand, of met het feit dat het hier slechts om een transit-bezoek van enkele uren ging.

Het middel is ernstig en gegrond. “

3.3.24. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94; EHRM), met name ouders en hun (minderjarige) kinderen. Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) oordeelt in deze situatie zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het*

bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden" (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

3.3.25. De Raad stelt vast dat verzoekers algemeen betogen dat hun meerderjarige zoon een verblijfsrecht heeft in België, dat ze hem kort wensen te bezoeken, dat zij 70 en 71 jaar oud zijn en verwijzen naar "*hun gezondheidstoestand*" zonder meer. Zij reiken geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat er een bijzondere band van afhankelijkheid zou bestaan tussen hun en hun meerderjarige zoon. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is dan ook niet aangetoond. Het niet vertaald document dat verzoekers nog toevoegen waarvan zij stellen dat het de geboorteakte van hun zoon is brengt deze vaststelling niet aan het wankelen.

Het derde middel is niet ernstig.

3.3.26. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend zesentwintig door:

M. CLAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. HERBOTS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HERBOTS

M. CLAES